

DE ZILVEREN
UITVERKORENE

EVY LAUMEN

DE ZILVEREN UITVERKORENE

ISBN 978 94 644 8193 8

ISBN 978 94 644 8254 6 (e-book)

NUR 334 / 285

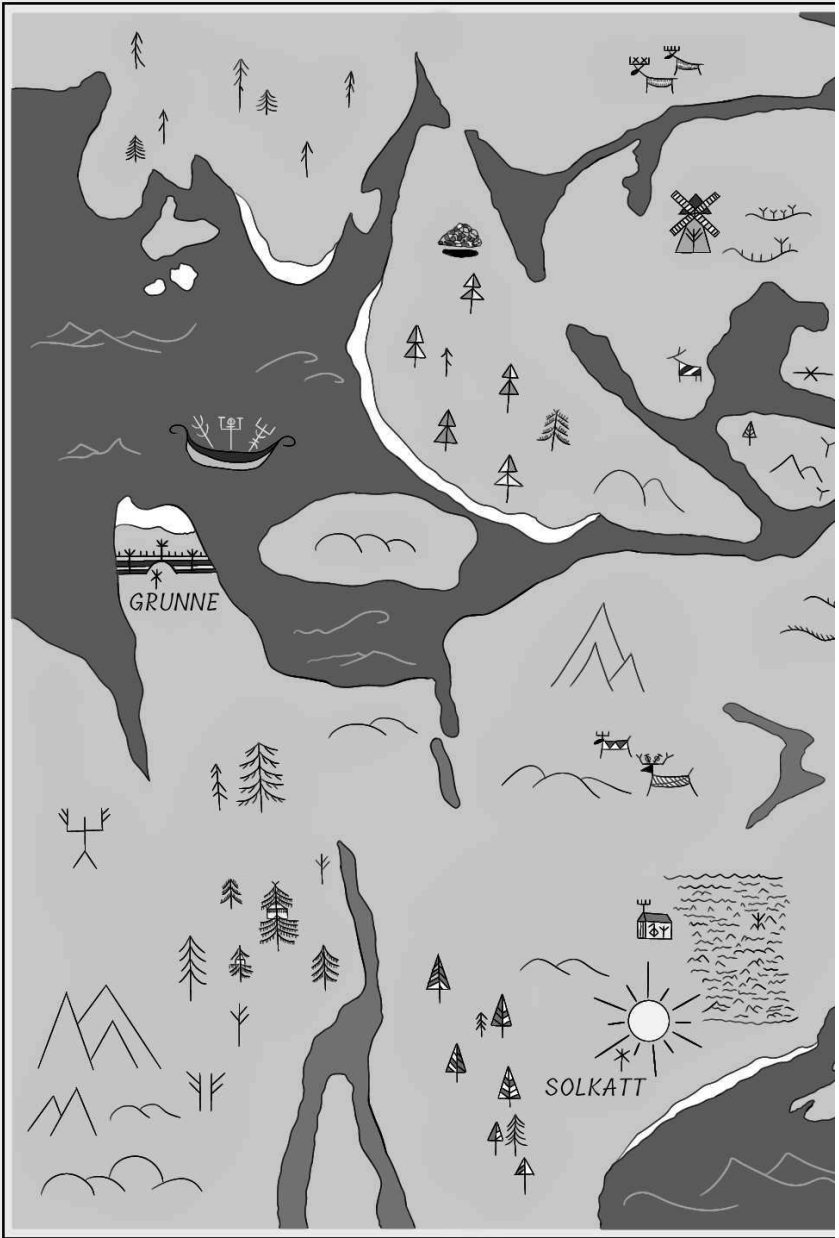
Omslagontwerp: Esmee de Kreij

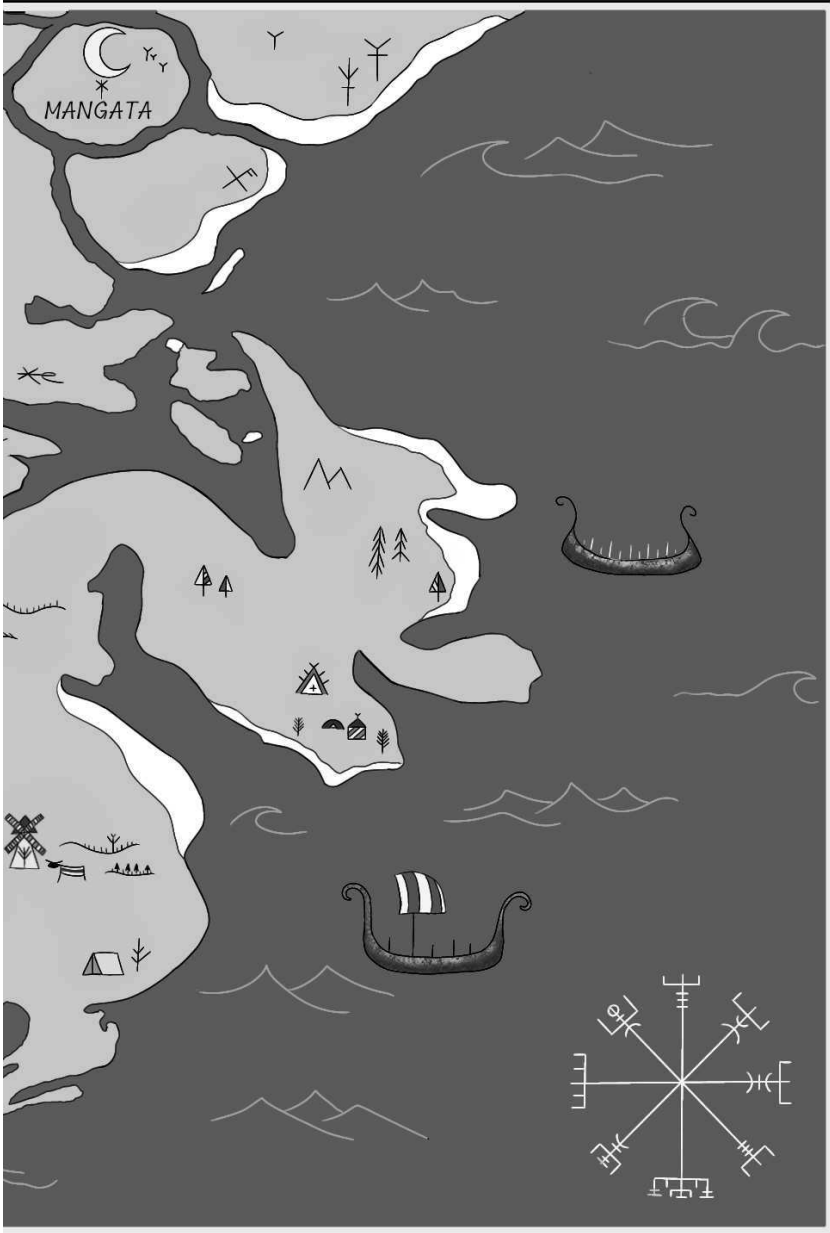
Grafisch ontwerp: Evy Laumen

Landkaart en schepen: Evy Laumen

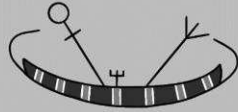
© 2021 Evy Laumen

Voor jou.

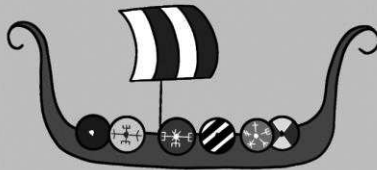
OSELVAR

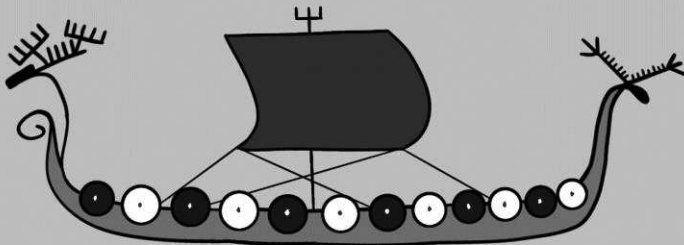
FAERING

KNARR

LANGSCHIP

PROLOOG

‘Waarom mag ik niet het huis uit?’ Ik ben de tel kwijt hoe vaak ik die vraag heb gesteld aan moeder Nova. Vanaf mijn tiende overrompel ik haar met vragen. Ik kan me niets herinneren van mijn leven voor mijn tiende jaar. De enige herinneringen die ik heb, zijn van dit huis, moeder Nova en het bos dat ik via het raam in de grote kamer kan bewonderen.

‘Je bent te jong om dat te begrijpen,’ verklaart Moeder Nova vaak of ze geeft geen antwoord. Vroeger kon ik die reactie wel verdragen, maar nu ben ik er klaar mee. Ik ben al twaalf, dat is oud genoeg om een uitleg te krijgen.

‘Het is niet eerlijk; wat de reden ook mag zijn, ik ben er klaar voor om het te horen!’ schreeuw ik terug.

Zuchtend neemt Moeder Nova plaats aan de keukentafel. Ze drukt haar vingers tegen haar voorhoofd aan. Dat doet ze altijd net voor een ruzie. En dat wordt het ook. Deze keer houd ik echter lang vol. Door frustratie bal ik mijn handen tot vuisten en ik probeer het vocht in mijn ogen tegen te houden. Voordat de tranen kunnen vallen, ren ik naar mijn slaapkamer. Met een klap valt de deur achter me dicht en ik plof neer op bed. Klik, hoor ik in de verte. Moeder Nova heeft het huis verlaten.

In de avond hoor ik de klik weer. Sinds ze weg is, is mijn positie niet veranderd. Rechtop zit ik op bed met mijn benen gestrekt, mijn armen over elkaar terwijl ik naar de boekenkast staar. Moeder Nova klopt op de deur. Ik geef geen antwoord. Vanuit mijn ooghoeken zie ik haar naar binnen

komen. Ik vertik het om haar aan te kijken. Haar kromme antwoorden en vage verklaringen dwalen rond in mijn hoofd. Ze neemt plaats op mijn bed en slaakt een zucht. Met haar iele hand pakt ze de mijne vast.

‘Ik ga vertellen wie je bent, Saga.’

Kort werp ik een blik op haar om de uitdrukking te verwachten die ze heeft wanneer ze liegt, maar dat gezicht heeft ze niet. Dit is oprecht. Over haar bruine ogen ontstaat een donkere glans en haar uitdrukking versombert.

‘Lang voor jouw tijd heerste de koning over een groot land dat één was met hun hoofdstad: Solkatt. Aan de rand van Solkatt leefden twee gelukkige agrariërs op hun boerderij: jouw ouders. Hun geluk hield daar niet op, want na een aantal jaren werden ze gezegend met een kind; jij werd geboren. Op zesjarige leeftijd ontdekten jouw ouders je bijzondere krachten.’

Moeder Nova draait mijn hand om en streelt mijn handpalm. Het voelt fijn. Ik knik om ervoor te zorgen dat ze verder gaat.

‘Toen je vader zich had verwond tijdens het houthakken, hield jij je vader stevig vast. De tranen stopten niet terwijl hij je geruststelde dat het vanzelf weer zou genezen. Toen hij naar zijn wond keek, was deze verdwenen. De uitzonderlijke gave die jij bezat zou de wereld nog mooier maken; zieken konden worden genezen.’

Moeder Nova straalt wanneer ze over mijn krachten praat.

‘Jouw ouders besloten om je krachten te delen met het land en bezochten de koning, *kung* Revanus. De kung kon zijn ogen niet geloven en zag een nog vredigere toekomst voor zich. Hij stelde voor dat jij en jouw ouders in het kasteel van de kung zouden verblijven, zodat de krachten in veiligheid gesteld zouden zijn. Jouw ouders weigerden echter het voorstel. Zij hadden de toekomst geschetst op hun samen opgebouwde

boerenleven en wilden jou in hun boerderij grootbrengen tot een sterk en dapper persoon, net als jouw ouders. De kung was het er niet mee eens en beide partijen sloten een compromis: jullie bleven op de boerderij wonen, maar wel met beschermers. Dit ging jarenlang goed, totdat steeds meer bewoners van Solkatt te horen kregen over jouw gave.’

Moeder Nova verschuift, waarmee ze dichterbij me toe komt. Er vormt een frons op haar gezicht en ik knijp in haar hand om haar gerust te stellen. Een stilte volgt.

‘Op een stille nacht, toen je tien jaar oud was, leidde een groep bandieten jullie beschermers af en brak er een man in bij de boerderij om jou te ontvoeren. Hoewel het de inbreker gelukt was om jou op te pakken en mee te sleuren naar buiten, hoorden jouw ouders hem en renden bewapend op de inbreker af. De inbreker was hierop voorbereid en hield een fakkel voor jouw lijf. Hij beweerde dat hij je levend zou verbranden als ze jullie niet lieten gaan. De man hield het vuur dichterbij tot het je ribben raakte.’

Met een trillende hand reik ik naar de stof van mijn jurk ter hoogte van mijn ribbenkast. De huid begint te tintelen.

‘Uit angst lieten jouw ouders hun wapens vallen. De inbreker beval hen om achteruit te lopen, terug de boerderij in. Hij gooide de fakkel tegen de boerderij aan en rende met jou over zijn schouder weg.’

Ik grijp de stof van mijn jurk beet, zo hard dat er een gat zou kunnen ontstaan. Een traan glijdt over mijn wang terwijl ik mijn kaken op elkaar klem. Ik zie dat Moeder Nova in mijn hand knijpt, maar ik voel het amper. Mijn hand lijkt wel verlamd. Na een aantal diepe ademhalingen, lukte het me om woorden uit mijn mond te krijgen.

‘W-wat ge-gebeurde er toen?’ stamel ik zachtjes, in de hoop dat het verstaanbaar genoeg is voor moeder Nova.

‘Toen ontmoette ik jou. De bandiet was na een lange vlucht uitgeput en hij kwam mijn huisje in het bos tegen. De man klopte bij mij aan en vroeg om een slaapplek voor de nacht. Hij beweerde dat hij uit het verre Zuiden kwam en dat hij samen met zijn dochter een nieuw leven hier in Solkatt wilde opbouwen. Jij lag over zijn schouder gebogen en iets in mij vertelde me dat deze situatie niet klopte. Jouw ogen hadden donkere kringen en jouw gezichtsuitdrukking was te onrustig voor een kind op die leeftijd. Ik stond jullie toe bij me te slapen, zodat ik kon uitzoeken of mijn onderbuikgevoel klopte. Toen de man in slaap was gevallen, haalde ik je uit je bed. Ik herinner me de rilling die over mijn rug liep toen ik het gat in jouw shirt zag waardoor een brandwond op je ribben tevoorschijn kwam. Het zag er zo akelig uit dat ik bijna moest overgeven. Vlug probeerde ik je wakker te maken, maar het lukte niet. Je was buiten bewustzijn. Ik praatte tegen je en streeelde je wang, in de hoop dat dat zou helpen. Tot mijn opluchting werd je wakker en veranderde je vermoeide blik naar opengesperde ogen, gevuld met angst. Je sprong op en greep mijn armen vast. ‘Nee! Mama, Papa?! I-ik moet-... ik moet...ik...’

Het lukte je om korte woorden te uiten, maar voor mij was het duidelijk dat mijn argwaan klopte. Toen ik naar jouw handen op mijn armen keek, voelde ik een verlichting op mijn rechterarm. De blauwe plek die ik eerder die dag had opgelopen, was verdwenen. De geruchten over het uitverkoren meisje hadden mijn dorp bereikt en ik wist wat ik moest doen. Ik bracht je naar de kung terwijl de man in mijn huis nog sliep. De kung trok wit weg en omarmde je stevig. Met een bevende stem en opengesperde ogen beloofde hij je te beschermen tot het einde van zijn dagen.’

Haar iele hand reikt naar mijn wang waar ze zachtjes over streeft.

‘Ik voelde dat het lot ons bij elkaar had gebracht die dag en ik stelde voor om voor je te zorgen in de naam van de kung. De kung vond mijn

daad een heldendaad en ging ermee akkoord, mits wij op een geheime locatie gingen wonen die beveiligd werd.’

‘Dat is deze plek,’ vul ik voor haar in. Ze knikt.

‘De man die jou ontvoerde en jouw ouders vermoordde, was een leider. Een leider van een groep bandieten die later bekend zouden staan als de Maankrijgers. Zij wilden jouw krachten misbruiken om hun groep te versterken, om Solkatt te veroveren. De kung liet dit niet gebeuren. Op dat moment verklaarde hij oorlog aan de Maankrijgers en hij stelde zelf een leger samen: de Zonnekrijgers. Na de dood van de leider van de Maankrijgers, stond zijn vrouw op als nieuwe leider. Deze vrouw wordt de *isdrottning* genoemd, oftewel de ijskoningin, omdat haar daden te gruwelijk zijn voor een mens om uit te voeren. Tot op heden zijn ze op zoek naar jou.’

Een rilling loopt over mijn rug wanneer ze dat zegt. Een groot blauw monster zie ik voor me wanneer ze het over de *isdrottning* heeft. Dat blauwe monster is op zoek naar me, klaar om me te gebruiken voor haar eigen belangen. Ik krimp ineen en mijn ademhaling versnelt. Moeder Nova omhelst me en klopt op mijn rug. Ze trekt me terug en houdt haar handen stevig om mijn schouders. Haar ogen zijn doordringend en ongerust.

‘Daarom mag je niet naar buiten. De Zonnekrijgers die je in de zorgkamer treft, zijn kilometers van dit huis verwijderd. Ons huis is alleen te bereiken via de gecamoufleerde gangen, zodat niemand weet waar jij je bevindt.’

Stroef knik ik. Het duurt lang voordat mijn vingers stoppen met trillen en mijn ademhaling zakt. Ik begrijp waarom moeder Nova me dit niet eerder wilde vertellen. De buitenwereld is een wrede plek, klaar om me weg te kapen wanneer ze de kans krijgen. Ik wil niet denken aan de gevolgen als dat zou gebeuren. Moeder Nova heeft me gered van een

nachtmerrie waar ik nooit meer uit zou komen. Ik kijk moeder Nova in de ogen aan.

‘Ik zal nooit de buitenwereld betreden.’

1

De Uitverkorene zijn is een geschenk zeggen ze, maar voor mij is het een vloek. Bij de aanblik van mijn lichaam als zeventienjarige in de spiegel slaak ik een zucht. De gerimpelde donkerrode huid die van mijn rechter ribben tot aan het begin van mijn rug doorloopt, kan nooit onopgemerkt blijven wanneer ik mijn onblote lichaam bekijk. Met mijn hand raak ik de huid aan. Ik weet dat ik de aanraking niet voel, maar ergens in me houd ik hoop dat deze plek geheeld wordt wanneer ik mijn ogen dichtdoe en de aderen, spieren en zenuwen rondom de verbrande huid voel rondzweven. De lichtblauwe ogen in de spiegel knipperen op het moment dat moeder Nova me uit de diepe gedachten trekt.

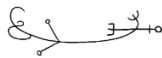
‘Saga, ben je klaar?’ galmt het vanuit de andere kamer.

‘Ik kom eraan,’ zeg ik. Met onhandige vingerbewegingen knoop ik de kleine knopen aan de achterkant van mijn bruine jurk dicht. De stof voelt fijn aan op mijn huid. De zoete geur leidt me naar de grote kamer. Moeder Nova brouwt een soep en het water loopt me in de mond. ‘Pompoensoep?’ vraag ik met één wenkbrauw en mondhoek half omhooggetrokken. Moeder Nova draait mijn richting op terwijl ze blijft roeren in de pan waar de geur vandaan komt. Haar donkere ogen glinsteren door het zonlicht dat via het raam naar binnen schijnt.

‘Natuurlijk lieverd,’ zegt ze met een glimlach op haar gezicht. Moeder Nova vult een kom met pompoensoep en zet deze op de tafel naast het raam. ‘Ik kom je in de middag ophalen.’

Ik knik en kijk naar hoe ze de deur achter zich dicht doet en verdwijnt in de duisternis. Klik. Het vertrouwde geluid is zo zacht, maar te herkenbaar om het te kunnen negeren. Het is onbegrijpelijk dat ze de deur op slot blijft doen. Zelfs al zou ik naar buiten willen, zou ik het niet durven. Het is onmogelijk om langs de beschermers te glippen. En wat als het me zou lukken? Dan zal er uit elke hoek een Maankrijger opduiken om me weg te kapen bij moeder Nova en ze zullen mijn krachten misbruiken voor hun eigen belangen.

Ik pak de kom soep en klim op de vensterbank. Hoewel er geen behoefte is om naar buiten te gaan, is het uitzicht oogverblindend. De bomen die dit huis omhelzen en beschermen hebben een rustgevend effect op me. Ze bieden een warm gevoel; de beweging van de bladeren die door de wind dansen, herinneren me eraan dat ik leef, dat de tijd niet stil blijft staan. Een van mijn vroegste herinneringen is het tellen van blaadjes die van de bomen vielen in hartje herfst, om de tijd door te komen.

De klik van de deur echoot in mijn hoofd. Ik leg een touw tussen mijn boek en ga richting de deur. Ik recht mijn rug om moeder Nova te ontvangen. Ze staat me bij de deuropening op te wachten en lacht met haar ogen, waardoor er kraaienspootjes ontstaan in haar ooghoeken. Dit is de eerste keer dat ik het opmerk en besef dat ze ouder is geworden. Er is geen grijswitte tint te zien in haar zwarte haren, maar ik verwacht dat dit niet lang meer zal duren. Ik loop achter moeder Nova aan de duisternis in die zich achter de deur bevindt. In de donkere gang zie ik zoals gewoonlijk twee schimmen. Ze zijn een kop groter dan ik, hebben een stevig postuur en staan altijd kaarsrecht. De gang is belicht door lantaarns aan de muren, maar dit licht is zo zwak dat ik niet meer zie dan een vorm die lijkt op een

mens. De eerste paar keren dat ik ze zag, gingen de haartjes in mijn nek overeind staan door hun angstaanjagende grootte. Nu kijk ik er amper van op.

‘Goedemiddag, heren,’ zegt moeder Nova tegen de twee beschermers. Ze knikken, hetgeen ondanks het zwakke licht zichtbaar is. Ik kijk de twee schimmen aan. Ze splitsen zich op wanneer we beginnen met ronddwalen door de eindeloze gangen; een loopt voor op, de ander loopt achter ons.

De route is altijd hetzelfde: eerst linksaf, waar de gang breder wordt. Daar ruikt het naar ijzer. Na een lange tijd komt er een gang rechts waar we een tijdje moeten bukken en aan het einde van de gang tweemaal rechts. De lichten van de kaarsen beginnen feller te schijnen en ik weet dat we aan het einde van de gang zijn aangekomen. De beschermers blijven in het duister van de gang staan, wakend of niemand ons achtervolgt.

De zorgkamer is groter dan mijn huis. Het ruikt hier muffig, gecombineerd met een indringende geur van roestend staal. De ruimte is gevuld met eindeloze bedden en verpleegsters die de patiënten medicijnen of pijnstillers geven. Deze hulpmiddelen zijn minder belangrijk dan vroeger; ze dienen om de Zonnekrijgers langer in leven te houden totdat ik ben gearriveerd. De beelden die ik zie wanneer ik om me heen kijk, zijn net zo wreed als altijd. Zonnekrijgers met blauwe plekken, snijwonden, gebroken- of zelfs geamputeerde ledematen. Het beeld heeft nachtmerries veroorzaakt, maar naarmate ik ouder werd, ben ik eraan gewend geraakt. Het is doorsnee geworden.

Een verpleegster groet me met een beleefde glimlach. Zij begeleidt me naar de gevallen die zich in de meest kritieke toestand bevinden. Ik probeer de verpleegster bij te benen die me naar een bed begeleidt aan het einde van de, naar mijn gevoel, oneindig lange gang. De Zonnekrijger ligt met zijn hoofd en schouders omhooggetrokken op een kussen en hij kijkt

naar de muur links van hem. Op zijn borst rust zijn linkerhand. Zijn mond staat wagenwijd open om in te ademen, maar hij krijgt amper zuurstof binnen. Door het piepende geluid van zijn inademen, voel ik de benauwdheid in mijn keel opzwellen. De verpleegster raakt de schouder van de Zonnekrijger aan en hij opent zijn ogen.

‘Meneer, de Uitverkorene is hier om u te helpen,’ zegt de verpleegster op kalme toon.

Ze glimlacht naar hem en hij draait zijn hoofd om oogcontact te kunnen maken. Op het moment dat onze ogen elkaar ontmoeten, laat de Zonnekrijger tussen zijn piepende ademhaling door een zucht horen. Ik buig over het bed heen om dichterbij zijn borstkas te komen. Zodra ik mijn hand boven zijn borst laat zweven, schuift hij zijn hand opzij en is de wond zichtbaar. Het is een snijwond die zijn ribben heeft doorboord, in de richting van zijn longen. Ik leg mijn hand op zijn verwonding en sluit mijn ogen. Door in te ademen via mijn neus en uit via mijn mond, lukt het om te focussen op zijn wond.

Op de plek voel ik zijn bloedcellen van de ene naar de andere kant suizen. Een beeld vormt in mijn gedachte door de aanraking. Ik voel een gat in zijn longen; het wordt groter, wat bloed in zijn longen zuigt. Ik focus me op het instromende bloed en trek het uit zijn longen. De dunne wanden van zijn longen gaan naar elkaar toe, waardoor het gat sluit. Het bloed, de spieren en zenuwen rondom de longen krijgen een normale circulatie. Ik hoor de Zonnekrijger zonder gepiep ademen en open mijn ogen. Hij pakt mijn hand die rust op de plek waar eerst een verwonding zat.

‘Dankjewel,’ zegt hij met een uitdrukking die ervoor zorgt dat mijn dag goed is. Ook al zijn de dagen langdradig en eentonig, de dankbaarheid van

de mensen zorgt ervoor dat ik doorga. Op deze manier kan ik een positieve bijdrage leveren aan de wereld, aan het Zonnevolk. Ik glimlach en knik.

Ik word van het ene naar het andere bed begeleid. De wonden zien er wreed uit, maar er is niks wat me verbaast. Alle verwondingen komen mij bekend voor; zwaardslagen, granaatwonden, nagelafdrukken, het is te veel om op te noemen. Deze krijgers worden verslagen en opgelapt om ze vervolgens terug te sturen naar het slagveld. Ik zou willen dat er een einde kwam aan deze oorlog. Deze oorlog die is begonnen vanwege mijn krachten.

2

Na een dag oplappen van verslagen Zonnekrijgers, plof ik neer op bed. Hoewel er geen raam boven mijn bed is, kijk ik graag naar het plafond. Het is beschilderd met sterren en manen. Nadat ik de sterren en maan had geobserveerd en me realiseerde dat ze zich elke avond op dezelfde plek bevinden in de hemel, wilde ik dit uitzicht vanuit mijn bed kunnen zien. Het centrale punt van het plafond is omringd door manen die in elke fase geschilderd zijn. Elke avond kijk ik hoe de vorm van de maan is, zodat ik in bed mijn hoofd zo kan kantelen dat ik dezelfde vorm zie als buiten. Het heeft me vroeger geholpen om in slaap te komen en minder te denken aan het verleden. Toen ik mijn verleden een plekje kon geven, werd de ruimte opgevuld met de gruwelijke beelden uit de zorgkamer. Hier heb ik lang last van gehad, aangezien de beelden de middag erop weer ververst werden. Nadat me niets meer beangstigde in de zorgkamer, werden mijn dromen rustiger, maar vreemder. Ik ging gezichten herkennen van mensen die ik niet eerder had gezien. Ze bleven terugkomen.

Degene die het vaakst in de dromen voorkomt, is een jongen. Gisternacht lachte hij warm naar me terwijl we in het zand speelden. In een wazige echo hoor ik hem 'Sagi' naar me roepen. Sagi, een bijnaam die moeder Nova me nooit heeft gegeven. Zou ik iets moeten voelen bij deze dromen? Ze hebben echter geen betekenis voor me. De zon liet een zachte glans over het zwarte haar van het jongetje glijden, waardoor het nog duidelijker

was hoe donker zijn haar is. Het stond in contrast met mijn zilveren haren, die in de zon wit leken. Toen ik moeder Nova vertelde over deze dromen, legde ze uit dat dit mogelijk een ideaalbeeld is dat mijn brein projecteert tijdens het slapen. Zoals elk ander kind zou ik graag een familie willen hebben en mijn brein illustreert dat in de vorm van een jongen waar ik samen op jonge leeftijd mee speel. Na deze verklaring begon ik de dromen te omarmen; het is beter dan de afgrijselijke nachtmerries.

De nachtmerries bestonden uit beelden die ik me in de zorgkamer verbeeldde wanneer de Zonnekrijgers elkaar vertelden hoe ze hun verwondingen hadden opgelopen. In de ene nachtmerrie overlijdt ik door een landmijn in een loopgraaf en in de andere zie ik een Zonnekrijger in zijn hoofd gestoken worden, waardoor hij doodbloedt. Ik schud mijn hoofd om die beelden te laten verdwijnen. Wanneer ik naar de volle maan op mijn plafond staar, sluit ik mijn ogen om de jongen weer uit mijn herinneringen tevoorschijn te laten komen. Het tovert een glimlach op mijn gezicht.

Wassen, eten, werken, slapen. Het dagelijkse leven van een mens, ook van een Uitverkorene. De Uitverkorene. Alleen vermoed ik dat de verveling sneller toeslaat bij mij dan bij normale mensen. Normale mensen in normale gezinnen hebben elkaar wanneer ze zich vervelen. Zelfs al is het een ruzie, is het altijd beter dan geraakt worden door de realiteit dat dit het leven is. Meer zit er voor mij niet in. Dit lot heb ik vanaf mijn twaalfde geaccepteerd, maar het neemt niet weg dat ik mensen om me heen zou willen hebben. Dat is het ergste van dit leven: eenzaamheid.

In de zorgkamer praat ik met niemand. Ook praat ik niet met mijn beschermers in de gang. Moeder Nova vertelde me dat ik mogelijk gevaar loop wanneer ik buiten mijn beschermde huisje praat met anderen.

Ik praat wel met moeder Nova, maar hoe ouder ik word, hoe meer afstand ze neemt, zodat ik zelfstandig kan worden. Eerst woonde ze hier, maar nu komt ze enkel om maaltijden te bereiden en de was te doen. Ik begrijp dat ik moet leren om mezelf te onderhouden. Moeder Nova werkt voor de kung en krijgt het steeds drukker, waardoor er minder tijd voor ons samen overblijft. Hoe minder momenten we samen hebben, hoe eenzamer ik me voel.

In mijn gedachten heb ik alternatieve realiteiten bedacht. Realiteiten waarin ik niet de enige ben met helende krachten en realiteiten waarin ik normaal ben. Realiteiten van een groot gezin met broertjes en zusjes en realiteiten waarin ik zelf een groot gezin heb met kinderen. Realiteiten die niet bestaan. Die nooit kunnen bestaan. Desalniettemin veroorzaken deze fantasieën een glimlach op mijn gezicht en kan ik even verdwijnen uit mijn werkelijkheid.

Nog een paar weken totdat ik achttien jaar ben; een volwassen vrouw. Ik grinnik naar mezelf in de spiegel wanneer die woorden in mijn gedachten opkomen. Hoewel ik bijna volwassen ben, voel ik me een kind. Volgens de boeken over het Zonnevolk mogen vrouwen na hun achttiende trouwen en alcohol drinken. Ik daarentegen word beschermd aan alle kanten en mag geen stap in de buitenwereld zetten. De enige manier waaraan ik in mijn wereld zal merken dat ik volwassen ben, is dat moeder Nova nog minder langs zal komen. Misschien helemaal niet meer. Ik wrijf in mijn ogen, in de hoop die gedachte te laten verdwijnen.

Ik kijk naar mijn lange zilveren haar. Ik ben nooit een liefhebber geweest van lang haar; het borstelen duurt eeuwen, maar moeder Nova vindt het zonde om het kort te knippen. Door het zilveren haar val ik op wanneer ik de zorgkamer binnentreed, vindt ze. ‘Je lijkt net een engel uit de hemel’ zegt moeder Nova altijd met glinsterende ogen. Ik ben geen engel, ik ben Saga. Hoewel ik weinig zeggenschap heb in dit huis en er weinig zal veranderen wanneer ik volwassen ben, vind ik dat ik over mijn eigen uiterlijk mag beslissen. Ik trek mijn schouders op en ga op zoek naar een schaar in een van de keukenkastjes. De schaar die ik aantref is bot en roestig, maar dat maakt me niets uit. Hij knipt, daar gaat het om. Ik keer terug naar de spiegel in de badkamer en laat mijn kam nat worden in de teil water. Met elke slag wordt mijn haar vochtiger. Ik pak een pluk haar en klem deze tussen mijn wijs- en middelvinger. In een vloeiende beweging duw ik mijn haar met mijn twee vingers naar beneden, totdat ik op de hoogte ben waar ik wil knippen. Op het moment dat ik de twee kanten van de schaar naar elkaar toe wil trekken, begint de grond te trillen. Ik verstijf. Voelde ik de aarde zojuist beven? Mijn vraag wordt snel beantwoord. Met gespitste oren focus ik op het geluid van buiten, waarna een knal te horen is. Ik sprint naar het raam in de grote kamer en de bosrijke omgeving is verdwenen. Rook en stof bedekken het gebied. Bij elke lichtflits, is de schaduw van de bomen te zien. Ik deins achteruit, niet wetende wat ik moet doen. De eerste reactie die bij me opkomt is: schuilen. Ik ren naar mijn bed en duik eronder. Het geluid van de explosieven laten mijn handen op mijn oren drukken totdat het pijn gaat doen. Mijn lijf begint te trillen.

3

Door het geknal van de bomaanslagen heen, hoor ik de vertrouwde klik van de deur die vervolgens wordt opengeslagen. Ik draai mijn hoofd om een glimp op te vangen van moeder Nova, maar ze staat daar niet. Het zijn twee jongens, gekleed als Zonnekrijgers. Ze hebben een gouden harnas aan en dragen een riem om hun middel met een zwaard erin. Het zwaard ziet er zwaar en krachtig uit. Ik begrijp waar de verwondingen van de Zonnekrijgers vandaan komen. Bij elke lichtflits van een ontploffing weerspiegelt het licht in hun zwaarden. Ze verkennen de omgeving terwijl ik onder het bed verscholen lig. Ik houd mijn handen voor mijn mond om de neiging tot gillen tegen te houden.

‘Saga, waar bent u?’ schreeuwt een van de twee jongens met een scherpe rand in zijn stem. Hij kijkt om zich heen terwijl de ander de deurpost in de gaten houdt. Bij de benoeming van mijn naam schrik ik. Hoe weet hij wie ik ben en dat ik hier ben?

Door het knallende geluid op de achtergrond en de rillingen door mijn lijf, kan ik niet bewegen. Zelfs al zou ik het willen, weet ik niet of ik mijn mond zou kunnen aansturen om iets te zeggen. Twee metalen laarzen gaan naast mijn bed staan. Op dat moment draait er een knop om in mijn hoofd: vluchten. Vluchten naar de grote kamer. Vluchten langs de andere onbekende jongen. Vluchten door de duistere gangen in de hoop om daar een route te nemen die me naar moeder Nova leidt.

Zodra hij door zijn knieën zakt en er een hand op de houten vloer rust, maar ik gebruik van de gelegenheid om te vluchten. Ik sprint onder het bed

vandaan. De andere jongen zie ik de badkamer verkennen terwijl ik de grote kamer in ren. Achter me hoor ik het gehijg van de jongen die zojuist nog in de slaapkamer stond, dichterbij komen. Ik begin harder te rennen door de adrenaline die door mijn lijf giert.

Een hand wikkelt zich om mijn pols. Ik gil en probeer mezelf los te maken uit zijn greep, zonder een blik naar achteren te werpen. Echter is de hand te sterk. De jongen rukt aan mijn arm en in één beweging is mijn lichaam naar hem toe gedraaid. Hierdoor word ik genoodzaakt om hem aan te kijken, terwijl ik mijn hand probeer weg te trekken. Tot mijn verrassing zie ik dat de hazelnootkleurige ogen van de jongen niet kil zijn, maar bezorgd.

‘Fröken Saga alstublieft, kalmeer. Wij zijn hier om u naar fröken Nova te brengen.’ Ik stop met gillen bij het horen van haar naam. De andere jongen is intussen ook tegenover me gaan staan en laat dezelfde bezorgde blik in zijn honingkleurige ogen zien. In het korte moment van stilte, terwijl buiten onophoudend het lawaai doorratelt, beseft ik wie ze zijn. De jongens in gouden harnassen zijn degenen die elke dag naar mij knikken. Die elke dag met mij meelopen. Die elke dag voor mijn deur staan te patrouilleren. Het zijn mijn twee beschermers. Ik had ze altijd veel ouder voorgesteld, door hun grote postuur en kaarsrechte houding.

Ik slaak een zucht die er trillend en afgebroken uitkomt. De spieren in mijn lijf blijven zich aanspannen en ik bal mijn handen tot vuisten. De grond begint erger te beven en de jongens en ik hebben moeite om ons evenwicht te bewaren. Mijn ademhaling wordt zo hoog dat ik sneller moet ademen om zuurstof in mijn longen te kunnen pompen.

‘We moeten nu gaan,’ zegt de jongen met hazelnootkleurige ogen vastberaden. Het lukt me niet om geluid uit mijn keel te produceren, dus ik knik kort net zoals de jongens elke dag deden. De jongen met de

honingkleurige ogen rent naar de voordeur en dit is mijn cue om achter hem aan te rennen. De andere jongen rent vlak achter me. We bewegen voort in dezelfde posities zoals dat we normaal gesproken door de gang lopen, maar deze keer is het in een tempo zo hoog dat ik me een muis voel in een uilengrot.

Eenmaal aangekomen in de gangen pakken beide jongens een fakkel en er ontstaat een vlam die de duistere gang in een kleine radius verlicht. Het gebeurde zo snel, dat ik niet zag hoe ze het deden. Mijn spieren zijn verstijfd en voortbewegen is zwaar. Het voelt alsof een onzichtbaar object mijn voeten omringt en bij elke stap zwaarder wordt. Het enige wat me nog vooruit laat bewegen is de adrenaline die wordt gevoed door de steeds groter wordende paniek.

Door alle trillingen vallen er brokken rots uit het plafond van de gang. Ik verplaats mijn armen boven mijn hoofd en begin te hijgen. De enige beweging die ik heb in mijn kleine huis, naast het voortbewegen door de gangen naar de zorgkamer, is het lopen van de ene kamer naar de andere. Een goede conditie om langdurig te rennen heb ik dus niet.

De beschermer achter me haalt me bijna in en vertraagt zijn pas naar mijn tempo. De andere voor me doet hetzelfde wanneer hij een blik naar achteren werpt en de afstand tussen hem en ons kleiner maakt. De route door de gangen is anders dan normaal. Nu zijn we eenmalig linksaf gegaan en zelfs sprintend komen we niet bij het einde van de gang. Het voelt alsof we in een oneindige lus zijn beland.

Ik hoor iets. Door het gerammel van de gang heen, hoor ik een vertrouwde stem. In de verte hoor ik moeder Nova mijn naam roepen en mijn voeten beginnen te versnellen. De pijn wordt minder en mijn uithoudingsvermogen schiet omhoog. De jongens kijken verbaasd wanneer ik hen beiden in een korte tijd passeer. Snel voeren ze hun tempo op.

Moeder Nova's stem komt dichterbij, totdat ik een zijweggetje aan de rechtermuur zie. Daar staat ze dan, Moeder Nova. Gechoqueerd blijft ze kaarsrecht staan, maar ze ontspant haar schouders en spreidt haar armen wanneer ze mij herkent in het duister. Ik omhels haar en leg mijn gezicht tegen haar borst aan. Het voelt veilig in haar armen. Het moment duurt echter niet lang. Ze duwt me zachtjes terug en haar handen rusten op mijn schouders.

‘Liefje, de isdrottning en haar Maankrijgers hebben ons ontdekt. Ze weten dat je hier bent, dat wij hier zijn en ze vallen vanuit de lucht aan.’ Haar ogen kijken somber en reflecteren met dezelfde glans als de avond dat ze over mijn verleden vertelde. ‘Ik moet de kung waarschuwen en zal hier blijven. De Zonnekrijgers houden ze tegen totdat je veilig bent. Je moet met jouw beschermers naar een plek waar jij veilig bent.’

Vol verbazing en woede schud ik hevig mijn hoofd. ‘N-nee, moeder Nova. Ik ga niet zonder jou!’

‘Het kan even niet anders, het spijt me,’ zegt moeder Nova bevend. Met haar duim veegt ze een traan die over mijn wang loopt weg. Ik bekijk haar sombere gezichtsuitdrukking. Elk detail van haar gezicht probeer ik in me op te nemen, zodat ik haar voor de geest kan halen wanneer onze wegen scheiden. Haar kus op mijn voorhoofd biedt me troost. Ze draait haar hoofd in de richting van de donkere gang achter haar en een silhouet verschijnt. Wanneer het silhouet binnen het bereik van de vlammen staat, zie ik dat het een jongen is. Normaal gesproken bestudeer ik een mens van top tot teen. Buiten de zorgkamer leer ik weinig mensen kennen, waardoor elke ontmoeting met iemand bijzonder voor me is. Echter heb ik geen interesse in hem, want mijn gedachten haken bij moeder Nova. Het enige aan de jongen wat me gelijk opvalt, is dat zijn lichtblauwe ogen in deze duisternis licht lijken te geven.

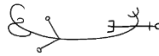
‘Saga, dit is Jonas. Hij weet waar de nieuwe schuilplaats is. Hij begeleidt jou en je beschermers ernaartoe.’ Haar blik is weer gericht op de jongen. ‘Zorg goed voor haar.’

‘Maar natuurlijk!’ reageert de jongen met een zelfverzekerde glimlach. Voordat ik definitief afscheid kan nemen, houd ik moeder Nova nogmaals vast en ik hoor haar snikken.

‘Ik zal je snel genoeg volgen wanneer de kust veilig is. Dit is niet de laatste keer dat we elkaar zien, engel van me.’ Ze streelt mijn wang en kijkt me voor de laatste keer diep in mijn ogen aan. Dan laat ze me los. Zonder om te kijken rent ze de duisternis van de gangen in. Ik wil haar woorden geloven, maar ik weet niet of ik dat kan. Ik weet niet of we zullen herenigen. Die gedachte maakt mijn zicht troebel.

De jongen die blijkbaar Jonas heet, grijpt mijn hand en met een zwaai leidt hij mij de tunnel in waar moeder Nova zonet stond.

‘Kom mee!’ schreeuwt hij verrassend opgetogen. De twee beschermers wisselen een blik uit, maar volgen zijn voetstappen.

Deze gang lijkt minder eindeloos dan de vorige en we zien een lichtpunt voor ons groter worden. De gang mondt uit in een gat, wat de uitgang blijkt te zijn. Eenmaal buiten aangekomen, neem ik een moment om mijn ademhaling te verlagen. Het licht schijnt fel in mijn ogen. Ik moet een aantal keer knipperen voordat mijn ogen de omgeving kunnen waarnemen. Het gebied voor ons lijkt op het uitzicht vanuit mijn raam, ook al is het hier minder bebost. De frisse lucht van dennenbomen laten mijn schouders ontspannen. Er is een pad zichtbaar op de grond, gemaakt van zand en kleine kiezelsteentjes. Voor zover ik het pad aan het einde van de horizon

kan zien tussen de bomen door, lijkt het alsof het pad zich naar links afbuigt. Weg van de ontploffingen.

Ik kijk links naast me en zie dat Jonas dichtbij me staat. Dan realiseer ik me dat we elkaars handen vasthouden. Ik trek mijn hand uit de zijne en til mijn hoofd omhoog om hem een kille blik toe te werpen als een teken dat we door moeten lopen. Met een brede grijns op zijn gezicht rent hij voorop, de brede horizon tegemoet. Mijn beschermers volgen me wanneer ik begin te rennen. Het is fijn om beschermers te hebben op momenten als deze. Echter betwijfel ik of ze mij zouden kunnen beschermen tegen dit soort explosieven. Ik herinner me soldaten van vroeger die binnenkwamen met wonden ontstaan door explosieven. Dit soort verwondingen kwam ik later niet meer tegen. Het zijn brandwonden, net zoals op mijn ribbenkast. Op de een of andere manier kan ik deze niet helen, wat ik ook probeer.

Ondanks dat de beschermers me niet overal tegen kunnen beschermen, ben ik ze in ieder geval dankbaar dat ze aan mijn zijde staan. In de afgelopen jaren hebben we geen woord gewisseld en het enige wat ik zag, was hun silhouet in de donkere gangen. Desalniettemin hebben ze ervoor gezorgd dat ik al die jaren veilig in het huis woonde en hebben ze me tijdens de aanval naar moeder Nova begeleid. Ze heeft de twee beschermers uitgekozen om haar en mijn leven veilig te stellen. Jonas daarentegen ken ik net en ik moet erop vertrouwen dat hij ons naar de schuilplaats brengt? Wie is deze jongen? Hoe kennen Jonas en moeder Nova elkaar? Ondanks dat ik argwaan voel voor deze jongen, heb ik geen keuze. Hij is de enige die de locatie van de nieuwe schuilplaats weet en hoe we daar komen. Deze jongen vertrouwen is de enige mogelijkheid om deze nachtmerrie te overleven.

Nadat we het pad aan het einde van de horizon bereiken, houdt de weg niet op. Het mondt uit in meerdere paden en ik word duizelig wanneer ik probeer uit te vogelen waar ze naartoe leiden. Jonas stopt een ogenblik en kiest het meest rechter pad. Zwijgend volgen mijn beschermers en ik de weg waar Jonas ons naartoe brengt en ik begin naast hem te rennen. Het lawaai van de explosieve bommen komt gaandeweg dichterbij en mijn spieren spannen zich aan. Ik werp een blik op Jonas en zijn ogen worden groter.

‘Dit is een gevaarlijk gebied waar we even doorheen moeten. Blijf dicht bij elkaar en houd de bomen in de gaten!’ zegt Jonas direct maar kalm.

‘De bomen in de gaten houden?’ vraag ik met een verwarde blik. Waarom moeten wij de bomen in de gaten houden? Voordat Jonas mij antwoord kan geven, grijpt hij mijn pols en trekt hij me naar zich toe. Om evenwicht te houden, grijp ik met mijn andere hand zijn schouder vast, zodat ik steun krijg om zijn snelheid bij te benen. Achter mij hoor ik kabaal dat wordt gevolgd door geluid van gekraak. Ik kijk om en zie tussen mijn beschermers door een dennenboom vallen op de plek waar ik een seconde geleden stond. Duizenden groene naalden springen in de lucht.

‘Daarom,’ zegt Jonas met één opgetrokken wenkbrauw en hij grinnikt.

‘Hmpf,’ snauw ik terug terwijl ik me los maak van zijn greep. Ik vind het lastig te begrijpen dat hij zo zelfverzekerd kan zijn in een situatie als deze. In mijn gedachten is daar nu geen ruimte voor. Het enige dat de stem in mijn hoofd schreeuwt, is vluchten. Pas dan kan ik weer helder nadenken.

Eenmaal aangekomen aan het einde van het pad houden de bomen op. Het zandpad met kiezelsteentjes is afgelopen en de grond onder mijn voeten voelt zacht aan. De wind laat mijn lange haar alle kanten op wapperen. Ik kijk voor me uit met een opengesperde mond. Ik kan mijn ogen niet geloven wanneer ik me realiseer wat ik voor me zie.

Een zee, gevuld met woeste golven die ervoor zorgen dat het water tot voor mijn voeten loopt. Ik heb over zeeën gelezen in de boeken die moeder Nova me gaf als beloning voor mijn werk in de zorgkamers. Erover lezen en het ervaren zijn echter twee verschillende dingen. Ik raak overweldigd door de grootte en de onstuimigheid van de zee waardoor ik naar achteren deins en val. Voordat ik de grond raak, ondersteunen twee handen mijn rug.

‘Gaat het, fröken Saga?’ hoor ik Hazelnoot dicht bij mijn oor vragen. Zonder iets terug te zeggen, draai ik om en pak ik zijn schouder vast. De hazelnoot ogen wenden geen moment van me af en ze geven me ruimte om weer tot mezelf te komen. Hij legt zijn rechterhand over mijn hand die op zijn schouder rust. Eigenlijk zou ik mijn hand weg willen trekken, maar op dit moment heb ik de ondersteuning nodig, voordat ik weer op eigen benen kan staan. Wanneer ik hem loslaat en rechtop kan staan, realiseer ik me dat Jonas niet in zicht is. Jonas komt in de verte hijgend aanlopen met achter hem aan iets wat lijkt op een stuk schroot. De beschermer met honingkleurige ogen loopt naar hem toe en geeft hem een helpende hand. Zodra het stuk schroot dichterbij komt, zie ik dat het een kleine roeiboot is; een *oselvar*. Het is geen grote boot, maar groot genoeg om ons allemaal mee te nemen. In de *oselvar* zitten drie houten planken die als zitplaatsen dienen en onder de voorste plank ligt een tas.

Ik passeer de twee hijgende jongens en ik loop tot achter de *oselvar*. Met twee armen gestrekt help ik de jongens om de *oselvar* richting het